

Publicerad 2015-01-03 22:43 av Libellula

En text om att leva med sorg och ångest

Mina bästa och närmsta ovänner

Jag har alltid haft en viss sorg i mig. Den har liksom bott i mig enda sen jag var liten. Den har funnits där och hållit min hand som den bekanta ovän jag känner den som. Den har funnits där och puttats mig ner i svarta hål och vida oceaner av tårar. Den har funnits där, vid min sida, och viskat i mitt öra. Viskat att det finns där och att jag aldrig ska glömma det. Sorgen har spottat mig i ansiktet och kittlat mig i ironin. Sparkat mitt smalben under bordet när känsliga samtalsämnen kommit upp under fina middagar. Den har funnits där, alltid.

Jag grät så mycket förr. Jag grät så mycket. Jag tyckte mig ha hela världen att gråta för. Jag grät, jag spydde, jag skar mig. Allt för att sorgens bästa vän och följeslagare – ångesten – inte skulle strypa min andning eller skrämma mig om nätterna. Jag grät och gjorde allt för att bekämpa samtidigt som jag alltid varit livrädd för att utrota. För vem är jag och vad är mitt liv utan mina bästa och närmsta ovänner?

Jag vet nu att jag inte hade mycket att gråta över då. Idag har jag mycket att gråta över för att jag grät så mycket då. Idag är jag livrädd för att gråta för jag vet inte vart det slutar om jag börjar, på riktigt.

Mina bästa och närmsta ovänner har varit på semester ett tag nu. De har bara varit och knackat på dörren några gånger under de senaste åren av mitt vuxna liv. Men nu känner jag att de är på väg hem igen. De står utanför dörren och bankar, sliter, sparkar för att få komma in. De skriker utanför att de tänker flytta in igen. De lyckas oftare och oftare att bryta sig in hos mig. De slinker emellan fogarna som en svart spöklik skugga som låter sig andas in i mig medan jag sover. Ibland väcker den mig om natten eller besöker mig när jag inte kan somna. Då talar de om för mig allt hemskt som skulle kunna hända och försöker göra det till sanning i mitt klarvakna men bedövade tänkande huvud. Ibland är det så att jag inte vet vilket som är den riktiga sanningen, bara för någon minut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Libellula med Poeter.se id #48988 innehar upphovsrätten